

Какъ го наидоѣ, така го грабна'е.
Тога велить Симонъ добаръ юнакъ:
„Не неида, та̃ ме пограбвите;
Да си зеамъ моя бѣрза коня,
Та̃ да идамъ на войска царе'а!“
Повратилъ сѣ Симонъ добаръ юнакъ,
И ми влезе въ темна конушница,
И опитвиль доветъ атли коньи.
'Си-те ми 'и бутуръ пофатило,
'Си-те коньи въ земи попаднале,
Сѣде еденъ ми сѣ одг'орило: —
„А егиди Симонъ добаръ юнакъ!
Изжули ми мои триста рани,
Та̃ кла'и ми седло шикосано;
Да о'име на войска царе'а!“
Го поседла своя бѣрза коня;
И ми велить 'уба'а не'еста: —
„Айти тебѣ Симонъ добаръ юнакъ!
Земи, Симонъ, ова киска цвѣке;
До кога ке стоить разцутена,
До тога я тебе ке те чека;
Кога киска ке ми ти изгорить,
Тога млада ке ти сѣ премѣжа.“
И отишолъ Симонъ добаръ юнакъ,
И отишолъ на войска царе'а,
Ми воиваль за деветъ години,
Дури ми сѣ Симонъ забора'и,
Що си зборваль сѣ 'уба'а не'еста;
Тук' му велить негва бѣрза коня:
„Айти тебѣ Симонъ добаръ юнакъ!
Види киска ти не подгорена,
Невеста ти сега сѣ премѣжвиль,
Земи изанъ отъ нашего цара,
За да бѣрго не'ста прифасаме.“
Тога Симонъ тѣрчатъ пра'у при цара,
Ронить сѣдзи, и рѣце си кѣршить:
„Айти тебѣ цару татко мон,
Дай ми изанъ дома да си ода,
От' денеска не'ста сѣ премѣжвиль!“
Царъ му велить „ак' сакашь невести,